

פרק 73

מ"ע, המקודש והיום יומי, חלק ח'

סילון האש הכה ישר בפניה של חנה, הפך אותה לאחור וגרם לה לחבוט את ראשה ישר בקיר האבן, ופניה החיוורות ריחפו לרגע, ממוסגרות על ידי קווצות שיער חום-זהוב, לפני שקרסה לרצפה בערימה של גלימות, וצרור הסלילים הירוקים האחרון הפיל את לחש המגן של היריב שלהן.

ימי מרץ חלפו במרץ, מלאים בהרצאות ולמידה ושיעורי בית, ארוחת בוקר וצהריים וערב.

הנער הגריפינדורי הביט בשמונה הבנות, מתח בכל קו בגופו, פניו מתאמצות ללא קול; ואז ידיו שיחררו את אחיזתן בדשי בגדיו של הילד הסלית'ריני, והוא הלך משם בלי שאיש אמר מילה. (ובכן, לבנדר כמעט אמרה מילה – פיה החל להיפתח בתרעומת, אולי משום שלא קיבלה הזדמנות לנאום את הנאום שלה – אבל למרבה המזל הרמיוני הבחינה בכך והחזתה את התנועה שמשמעה סתמי.)

הייתה גם שינה, כמובן. אי אפשר לשכוח משינה רק משום שהיא נראית כל כך רגילה.

"שחרר!" אמר קולה הצעיר של סוזן בונז ועיניה של הרמיוני נפקחו ושפתיה שאבו אוויר בפתאומיות, ריאותיה מרגישות כבדות כאילו משקל עצום נח על חזה. לצידה, חנה כבר החלה להתיישב, אוחזת בראשה בידיה ומעווה את פניה. דפני הזהירה אותן שזה יהיה קרב 'קשה', מה שיצר חרדה מסוימת אצל הרמיוני וכל השאר. למעט אולי סוזן, שפשוט הופיעה בזמן הפגישה המיועד, הלכה לצידן מבלי לדבר, ונלחמה בבריון מהשנה השביעית עד שהייתה הילדה האחרונה על רגליה. אולי הגריפינדור לא רצה להילחם בבת האחרונה למשפחת בונז, או שאולי לסוזן היה מזל; כך או כך, כשהרמיוני ניסתה להתיישב שוב, היא הבינה שחזה מרגיש כבד משום שאכן יש גוף גדול שרוע עליה.

ואי אפשר לשכוח גם מהקסם, אף על פי שרגע הטלת הלחש עצמו היווה חלק קטן מאוד מהיום. זו כל המטרה של הוגוורטס, אחרי הכל.

"אוקיי, מה אם כולנו נרכב על סקייטבורדים?" אמרה לבנדר. "נוכל להגיע למקומות מהר יותר מאשר בהליכה. וניראה ממש מגניבות על סקייטבורדים, חפצים מוגלגיים אמנם לא מהירים כמו מטאטאים אבל הם נראים מגניב יותר – אנחנו צריכות להצביע על זה –"

באשר לשאר חלקי הזמן, הוא יתמלא על פי הטבע שלך: רכילות בנוגע למערכות יחסים של תלמידים מהשנים הגבוהות, או ספרים וזמן למידה.

הרמיוני הושיטה יד רועדת לאחוז בעותק שלה של הוגוורטס: תולדות מהמקום בו נפל, הספר המנחם אך כפסע מהמקום בו נפלה היא, אחרי שהנערה הבוגרת בגלימות האדומות "נתקלה" בה וגרמה לה להתנגש בקיר. והמכשפה הגריפינדורית המבוגרת המשיכה ללכת בלי להביט לאחור, רק לחשה " – של סלזאר, " המילה הראשונה פוגעת בה יותר מכל דבר שהסלית'רינים אמרו על בוצדמים, 'בוצדמית' זו סתם מילת קוסמים מוזרה, אבל הרמיוני הכירה את המילה שהגריפינדורית אמרה. היא לא הצליחה להתרגל לכך, היא פשוט לא הצליחה להתרגל לכך ששונאים אותה. זה עדיין כאב באותה המידה בכל פעם שזה קרה, ואיכשהו זה כאב יותר כשזה הגיע מהגריפינדורים שהיו אמורים להיות הטובים.

הארי חילק שמונה מחייליו בין הצבאות האחרים, כפי שצווה; הוא ויתר מרצונו על שני סגני כאוס, שלח את דין תומאס לצבא דרקון ואז החליף איתה את שיימוס פיניגן בבלייז זאביני, עליו אמר שהוא נמצא במצב של

"תת-מימוש" באור-שמש. לבנדר בחרה להצטרף לרוב ח"ק-גש"ם באור-שמש; טרייסי החליטה להישאר עם כאוס.

"כדי שתוכלי להפעיל את קסמיך על גנרל פוטר?" שאלה לבנדר, בעוד הרמיזוני מתעלמת משתיהן ככל שהצליחה. "אני חייבת לומר, טרייס, אני חושבת שהוא די נמצא בכיס של גנרל אור-שמש - יהיה לך סיכוי טוב יותר לשכנע את הרמיזוני שלשלושתכם צריך להיות מין, את יודעת, סידור כזה -"

איש לא הבין עדיין מה דראקו מאלפוי זומם.

"בטוח?" שאל הארי פוטר, נשמע ממאן למדי. "את יודעת שרציונליסט לעולם אינו בטוח בדבר, הרמיזוני, אפילו לא ששתיים ועוד שתיים שווה ארבע. אני לא יכול לקרוא את מחשבותיו של מאלפוי, וגם אם הייתי יכול, לא הייתי יכול להיות בטוח שהוא לא מליט-הכרה מושלם. כל מה שאני יכול לומר הוא שבהתבסס על מה שראיתי ממאלפוי, זה הרבה יותר סביר מכפי שדפני גרינגרס חושבת, שהוא באמת מנסה להראות לסלית'רינים דרך טובה יותר. אנחנו... אנחנו ממש צריכים לשתף פעולה עם זה, הרמיזוני."

(טוב, נראה שהארי חושב שדראקו מאלפוי שייך לטובים. אבל הבעיה היא שהארי נוטה גם לסמוך על אנשים כמו פרופסור קווירל.)

"פרופסור קווירל, "אמר הארי, "אני מודאג בנוגע לשנאה שבית סלית'רין מפתח כלפי הרמיזוני גריינג'ר."

הם ישבו במשרדו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, הארי ישב רחוק משולחנו של המורה (ותחושת האסון המתקרבת הייתה מורגשת גם כך), ארון הספרים הריק עדיין ממסגר את ראשו הקירח של פרופסור קווירל. הכוס המאוזנת על ירכו של הארי עדיין הייתה מלאה בתה הסיני העלום והכנראה-יקר של פרופסור קווירל, והעובדה שהארי היה צריך לעשות החלטה מודעת לשתות אותו אמרה משהו על הצורה שבה חשב בתקופה האחרונה.

"וזה ענייני מאיזו סיבה?" שאל פרופסור קווירל, לוגם מהתה שלו.

"כן, טוב, "אמר הארי, "אני פשוט הולך להתעלם מזה - או, די כבר, פרופסור קווירל, אתה זממת להשיב על כנו את המוניטין של בית סלית'רין לפחות מאז יום שישי הראשון השנה."

ייתכן שהיה סדק זעיר של חיוך בקצות השפתיים החיוורות הדקות הללו; מצד שני, ייתכן שלא. "אני חושב שבית סלית'רין יסתדר בסופו של דבר, מר פוטר, למרות גורלה של ילדה אחת. אבל אני מסכים איתך שהמצב הנוכחי לא מבטיח בעבור ידידתך הקטנה. בריוני שני בתים, רבים מהם בעלי משפחות חזקות ומקושרות היטב, רואים את העלמה גריינג'ר כאיום למוניטין שלהם וככתם על גאווה. מניע חזק ככל שזה לפגוע בה, הוא מחוויר ביחס לקנאה הצרופה של הגריפינדורים, שרואים זרה זוכה בזרי הדפנה של הגבורה עליהם חלמו מאז ילדותם." כעת החיוך על שפתיו של פרופסור קווירל היה ברור, אם כי דק. "ובנוסף ישנם אלו בבית סלית'רין ששומעים שרוחו של סלזאר נטשה אותם לטובת בוצדמית. אני תוהה אם אתה מסוגל להעלות בדעתך, מר פוטר, איך יגיבו שכמותם? אלה שאינם מאמינים בכך יהרגו בשמחה את העלמה גריינג'ר על העלבון. ובאשר לסלית'רינים שתוהים, עמוק בפנים, במקום שקט בתוכם, האם זה נכון... לא ניתן להעלות על הדעת את הפאניקה הפנימית שלהם." פרופסור קווירל לגם מהתה שלו בשוויון נפש. "כשתהיה מנוסה יותר, מר פוטר, תראה השלכות כאלה לפני המזימות שלך. כרגע, ההתעלמות הרצונית שלך מכל הטבע האנושי שלא לרוחך הינה בעוכריך."

הארי לגם מהתה שלו.

"אה..." אמר הארי. "פרופסור קווירל... עזרה?"

"כבר הצעתי לעלמה גריינג'ר את עזרתי," אמר פרופסור קווירל, "ברגע שחזיתי את מה שיתפתח. התלמידה שלי אמרה לי, בצורה מנומסת, לא להתערב בעניינים שלה. ואני לא חושב שהיא תאמר לך משהו שונה. מכיוון שאין לי הרבה מה להרוויח או להפסיד בעניין הזה, אני לא מתכוון להתעקש." המורה להתגוננות משך בכתפיו, כוס התה שלו מוחזקת באחיזה המנומסת הנכונה בדיוק, כך שפני הנוזל לא זעו כשפרופסור קווירל נשען לאחור בכיסאו. "אל תדאג יתר על המידה, מר פוטר. רגשות עזים סובבים סביב העלמה גריינג'ר, אבל היא נתונה בסכנה פחותה משאתה חושב. כשתבגר, תגלה שהדבר הראשון שכל אדם רגיל עושה הוא לא כלום."

המעטפה שהמערכת הסלית'רינית העבירה לדפני בארוחת הצהריים לא הייתה חתומה, כמו תמיד; הקלף שבפנים נקב בזמן ובמקום, ומלבד זאת נכתב עליו פשוט "קשה".

זה לא מה שהדאיג את דפני. מה שהדאיג את דפני היה זה שלא נראה שמיליסנט מביטה לעברה או לעבר טרייסי בארוחת הצהריים באותו היום. היא פשוט הביטה היישר בצלחתה ואכלה. מיליסנט הרימה את מבטה רק פעם אחת שדפני ראתה, לכיוון שולחן הפלפאף, ואז הורידה את מבטה מהר שוב; אבל דפני הייתה רחוקה מכדי לראות את ההבעה על פניה של מיליסנט, משום שהיא ישבה רחוק ממנה ומטרייסי.

דפני חשבה על כך במהלך ארוחת הצהריים, תחושת בחילה בבטנה חזקה ממה שהרגישה אי פעם, שגרמה לה להפסיק לאכול באמצע המנה הראשונה שלה.

מה שאני חוזה חייב להתממש... זה בטח יגרום להיאכלות על ידי ת'יפולדים להיראות כמו מסיבת תה...

לא הייתה זו החלטה מודעת שדפני קיבלה, שונה לגמרי ממה שסלית'רינים אמורים לעשות, שום שיקול של התועלת לעצמה.

במקום זאת -

דפני אמרה לחנה ולסוזן ולכולם שהמודיע שלה הזהיר אותה שהבריון הבא עומד לתקוף הפלפאפים במיוחד, ושהבריון מתכוון להסתכן בזעם המורים כדי ממש לפגוע בחנה או בסוזן, כאילו ברצינות, ושעדיף שהשתיים לא יתערבו הפעם.

חנה הסכימה לא להתערב.

סוזן -

"מה את עושה פה?" צעקה גנרל גריינג'ר, אם כי הייתה זו מעין צעקה ולחישה באותו הזמן.

פניה העגולות של סוזן לא השתנו, כאילו הילדה ההפלפאפית פיתחה את האטימות המנוסה שאימה של דפני השתמשה בה. "האם אני באמת פה, בעצם?" אמרה סוזן ברוגע.

"אמרת שלא תבואי!"

"אמרתי את זה?" אמרה סוזן. היא סובבה את שרביטה באגביות ביד אחת, נשענת כנגד קיר האבן של המסדרון שבו המתינו, שיערה החום-אדמדם מסדר את עצמו איכשהו בצורה מושלמת כנגד הגלימות צהובות השוליים שלה. "אני תוהה למה. אולי לא רציתי שלחנה יהיו רעיונות מוזרים. נאמנות הפלפאפית, את יודעת."

"אם לא תעזבי," אמרה גנרל אור-השמש, "אני אכריז על ביטול המשימה, וכולנו נחזור לחדרי הלימוד שלנו, העלמה בונז!"

"היי!" אמרה לבנדר. "לא הצבענו על-"

"זה בסדר מבחינתי," אמרה סוזן, שהמשיכה להביט במבט יציב בקצה הרחוק של המסדרון, שהתמזג עם הפרוזדור הרחב בו נאמר להן לצפות לבריון. "אני פשוט אשאר פה לבד, אם כך."

"למה -" החלה דפני. ליבה היה בגרונה. אם אני מנסה לשנות את זה, אם מישהו מנסה לשנות את זה, דברים נוראים, גרועים, ממש רעים יקרו. ואז זה יקרה בכל זאת... "למה את עושה את זה?"

"זה לא מתאים לי," אמרה סוזן. "אני יודעת. אבל -" סוזן משכה בכתפיה. "אנשים לא תמיד מתנהגים כמו עצמם, את יודעת."

הן הפצירו.

הן התחננו.

סוזן אפילו לא הגיבה, פשוט המשיכה לצפות ולהמתין.

דפני כמעט בכתה, היא לא הפסיקה לתהות האם היא גרמה לזה, אם הניסיון לשנות את הגורל גורם לזה לקרות גרוע יותר -

"דפני," אמרה הרמיוני, קולה נשמע גבוה בהרבה מהרגיל, "לכי למצוא מורה. רוצי."

דפני הסתובבה והחלה לשעוט במורד הכיוון השני של המסדרון, ואז היא הבינה והסתובבה להביט בבנות האחרות שהביטו בה כולן מלבד סוזן, ודפני אמרה, מרגישה כאילו היא עומדת להקיא, "אני לא יכולה..."

"מה?" אמרה הרמיוני.

"אני חושבת שזה נעשה גרוע יותר בכל פעם שאת מנסה להילחם בזה," אמרה דפני. זה עבד ככה במחזות לפעמים.

הרמיוני בהתה בה, ואז אמרה, "פדמה."

הילדה השנייה מרייבנקלו פשוט טסה משם בלי להתווכח. דפני הביטה בה הולכת, יודעת שפדמה לא רצה טוב כמותה, ותוהה האם זו תהיה הסיבה היחידה שהעזרה תבושש לבוא...

"בריונים פה," אמרה סוזן ביובש. "הא, יש להם בן ערובה."

כולן הסתובבו וראו -

שלושה בריונים מבוגרים, עיניה של דפני זיהו את ריס בלקה שהייתה סגנית בכירה באחד מצבאות השנה השביעית, את רנדולף לי, שהיה מספר שתיים במועדון הדו-קרב של הוגוורטס, וגרוע מכל, את רוברט ג'גסון השלישי, שאביו היה אוכל מוות כמעט בוודאות.

כל השלושה היו מוקפים בלחשי מגן, אובך כחול שזהר מתחת לפני השטח בסרטים של צבע שונה שחשף פיאות לעיתים, מגנים רב-שכבתיים כאילו השלושה חשבו שהם נלחמים בלוחמות דו-קרב רציניות והשקיעו אנרגיה בהתאם.

ומאחוריהם, קשורה ונתמכת על ידי חבלים זוהרים, הייתה חנה אבוט. עיניה היו פעורות ומלאות פחד ופיה נע, אם כי הן לא שמעו דבר מבעד ללחש הקוויטוס שהטילו לפני כן.

ואז עשה ג'גסון עשה תנועה אגבית בשרביטו והחבלים הזוהרים השליכו את חנה לעברם, נשמע צליל פופ קטן כשגופה חדר את מחסום ההשקטה, שרביטה של סוזן פנה מיד לעבר חנה וקולה מילמל "זוינגארדיום לביוסה" -

"רוצו!" צרחה חנה כשירדה בעדינות לקרקע.

אבל המסדרון מאחוריהן ולפניהן היה חסום כעת בשדה אפור זוהר, לחש מחסום שדפני לא זיהתה.

"אני צריך להסביר במה מדובר?" שאל לי בעליצות מעושה. לוחם הדו-קרב מהשנה השביעית עטה חיוך שלא הגיע לעיניו. "טוב, ליתר ביטחון, אתן, צרות קטנות שכמותכן, וזה כולל אותך העלמה גרינגרס, יצרתן מספיק בעיות וסיפרתן מספיק שקרים. הבאנו את החברה הקטנה שלכן רק כדי לוודא שכולם ידעו שתפסנו את כולכן - אם כי אני מניח שהילדה השנייה מרייבנקלו מתחבאת מאחורי פניה או נתלית מהתקרה איפשהו? טוב, לא משנה. זהו -"

"מספיק לדבר", אמר רוברט ג'גסון השלישי, "הגיע הזמן לכאב, והרים את שרביטו. "קלות'ה!"

באותו הזמן סוזן הרימה את שרביטה ואמרה "פריזמטיס!" וספירה קטנה בצבעי הקשת נוצרה באוויר כמעט מייד, המחסום הזעיר היה כה מרוכז ובוהק עד שלא נשבר גם כשהקללה של ג'גסון ניתזה ממנו לעבר בלקה, שהסיטה בשרביטה את הקליע הכהה; ורגע לאחר מכן הזוהר הצבעוני נעלם.

עיניה של דפני נפערו לרגע; היא מעולם לא חשבה להשתמש בספירה פריזמטית ככה -

"ג'גסי, מותק?" אמרה בלקה. שפתיה התרחבו בחיוך אכזרי. "חשבתי שדיברנו על זה. קודם נביס אותן, ואז נשחק."

"ב-בבקשה", אמרה הרמיוני בקול רועד, "תנו להן ללכת - אני, אני, אני מבטיחה שאני -"

"או, באמת", אמר לי בקול מרוגז. "את עומדת להציע להיכנע אם ניתן לאחרות ללכת? תפסנו את כולכן עכשיו."

ג'גסון חייך. "זה יכול להיות מצחיק", אמר אוכל המוות הצעיר מהשנה השישית, ברוך וברוע. "אולי תלקקי את הנעליים שלי, בוצדמית, ואמת מהחברות שלך תוכל ללכת? תבחרי את זו שאת הכי אוהבת ותשאירי את האחרות להיפגע."

"לא", אמר קולה הצעיר של סוזן בונז, "לא הולך לקרות", ואז בתנועה מסחררת הילדה ההפלפאפית זינקה שמאלה ברגע שקליע אדום נורה משרביטה של בלקה, דפני בקושי הייתה מסוגלת לראות את התנועה כשסוזן

פגעה בקיר המסדרון ואז קיפצה ממנו כאילו היא כדור גומי ורגליה התרסקו לתוך הפרצוף של ג'אגסון, היא לא חדרה את המגן אבל הנער מהשנה השישית נפל לאחור עם המכה וסוזן עקבה אחריו מטה ורגלה דרכה על זרוע השרביט של הנער, נדחית שוב מהמגן, "אלמקיה!" צעק לי ופרוואטי צעקה "פריזמטיס!" והקיר הצבעוני נוצר אבל הכדור הכחול הבוער חלף דרכו כאילו לא היה שם, הקליע פספס את סוזן בסנטימטרים, הייתה מערבולת של תנועה שדפני לא הצליחה לעקוב אחריה במהלכה רגליה של בלקה נשמטו מתחתיה, אבל המכשפה המבוגרת פשוט התגלגלה בחזרה לעמידה ואז -

דפני ראתה זאת בא, ופיה החל לומר "פריז" - אבל זה היה כבר מאוחר מדי.

שלושה קליעים בוהקים פגעו בסוזן באותו הזמן, שרביטה היה מורם כאילו חשבה שהיא יכולה לחסום אותם ואז היה הבזק לבן כשהקללות פגעו בעץ הקסום, אבל אז רגליה של סוזן התעוותו ושלחו אותה לפגוע בקיר המסדרון. ראשה פגע בקול פיצוח מוזר, ואז סוזן נפלה ארצה ולא נעה, ראשה בזווית מוזרה, שרביטה עדיין מוחזק ביד מושטת אחת.

היה רגע של דממה קפואה.

פרוואטי מיהרה אל סוזן, הצמידה אגודל לנקודת הדופק על פרק ידה של סוזן, ואז - ואז באיטיות, ברעד, פרוואטי נעמדה על רגליה, עיניה ענקיות -

"זיטאליס רבליו", אמר קולו של לי כשפרוואטי פתחה את פיה, וגופה של סוזן הואר באור אדום חמים. עכשיו הנער מהשנה השביעית חייך באמת. "כנראה רק עצם בריח שבורה, הייתי אומר. ניסיון יפה, עם זאת."

"מרלין, הן באמת ערמומיות", אמר ג'אגסון.

"עבדתן עליי לרגע, יקירות", הנערה מהשנה השביעית לא חייכה כלל.

"טונארה!" צרחה דפני, מרימה את שרביטה מעל ראשה ומתרכזת חזק מכפי שהתרכזה בחייה. "ראבה קאלבאריה! לוציס -"

היא אפילו לא ראתה את הקללה שפגעה בה.

הרמיוני הרגישה את הזעזוע של לחש השחרור מעיר אותה, ומתוך אסטרטגיה אינטואיטיבית כלשהי היא לא התגלגלה ונעמדה מיד; היה זה קרב חסר תקווה לגמרי והיא לא ידעה מה היא תוכל לעשות אבל אינסטינקט כלשהו אמר לה שלזנק על רגליה זה לא הדבר הנכון.

הרמיוני פקחה את עיניה לכדי חריץ, וקרני האור הדקות שנכנסו אליהן הראו את פרוואטי נסוגה משלושת הבריונים, הילדה האחרונה על רגליה שהרמיוני הצליחה לראות.

הרמיוני ראתה גם שטרייסי נפלה לא רחוק ממנה, ושרביטה של הרמיוני עדיין היה בידה; וכך, מקווה בייאוש שהילדה הסלית'רינית תפגין יותר תבונה מדרך כלל, הרמיוני עשתה את תנועות השרביט בצורה מוסתרת ככל שהצליחה, ולחשה, בקושי מניעה את שפתייה, "שחרר."

הרמיוני הרגישה את הלחש עובד, אבל טרייסי לא נעה. הרמיוני קיוותה שזה משום שטרייסי ערמומית ומחכה ל...

מה הן יכולות לעשות?

הרמיוני לא ידעה, והפאניקה שהמתינה ברגעי הלחימה החלה לאכול אותה מבפנים כעת כשהמתינה, כעת כשניסתה לחשוב, כעת כשהייתה מסוגלת לראות עד כמה הכל חסר תקווה.

היה זה אז שהרמיוני שמעה קול חבטה, ואף על פי שהיה זה מחוץ לשדה הראייה שלה, היא ידעה שפרוואטי נפלה.

רגע של שתיקה הגיע וחלף.

"עכשיו מה?" אמר קולו של הנער הרך והמפחיד.

"עכשיו אנחנו מעירים את הבוצדמית," אמר קולו המדויק של הנער הרשמי והמפחיד, "ומגלים מי באמת עומד מאחוריהן, לא רוחו של סלזאר סלית'רין."

"לא, יקירי," אמר קולה של הנערה המתוקה והמפחידה, "קודם אנחנו קושרים אותן מאוד בזהירות -"

ואז נשמע קול כמו של ברק ורעם ועיניה של הרמיוני נפערו בתדהמה לפני שהצליחה לעצור את עצמה, ובשדה הראייה המורחב שלה היא ראתה את הילד הרך והמפחיד מתעוות כשקשתות צהובות של אנרגיה זחלו עליו כמו תולעים בוהקות ענקיות. השרביט שלו עף מידו כשקרס לרצפה, מתעוות, ורגע לאחר מכן הוא הפסיק לנוע.

"כל השאר ישנות עכשיו?" שאל קול. "טוב."

סוזן בונז קמה מהרצפה ליד המקום שבו עמד הנער הרך והמפחיד, צווארה עדיין עקום בצורה מוזרה. ואז היא גלגלה את ראשה בתנועה משוחררת ואגבית, והוא היה ישר שוב.

הילדה עגולת הפנים מהשנה הראשונה ניצבה מול שני הבריונים הנותרים עם יד אחת על מותנה.

מחייכת.

ומוקפת באובך כחול עם פיאות.

"פולימיצי!" ירקה הבריונית.

"פוליפלויס רבלין!" שאג הבריון הנותר.

משהו הדומה לצעיף עשוי ממראה נורה משרביטו -

עבר בלי התנגדות את האובך שהקיף את סוזן -

לרגע, היא בהקה בצבע-מראה מוזר, כמו השתקפות של עצמה -

ואז הזוהר נמוג.

הילדה הצעירה עדיין עמדה שם, יד על מותנה.

"טעות," אמרה סוזן.

"חו האמת," אמרה סוזן. "למקרה שאיש לא אמר לכם -"

בידה הקטנה עלה השרביט, מטושטש בגלל האובך הכחול שהקיף אותו.

"לא מתעסקים עם הפלפאפים," אמרה סוזן, ובהבזק אפור בהיר כל כך עד שהכאיב לעיניה העצומות למחצה של הרמיוני, הקרב האמיתי החל.

הוא נמשך זמן מה.

חלק מהתקרה ניתך.

הבריונית ניסתה לבקש הפסקת אש, אמרה שהם יקחו את ג'אגסון וילכו, וסוזן שאגה את ההברות לקללה שהרמיוני זיהתה בקללת הרקב הנוראה של אבי-דאלזים, שהייתה לא חוקית בשבע מדינות.

בסופו של דבר הבריונית נחה חסרת הכרה ובלתי ניתנת להערה על הקרקע, והבריון האחרון נס והותיר את גופות חבריו מאחוריו, וסוזן נשענה על אחד הקירות, מכוסה בזיעה, גלימותיה החרוכות מכוסות בכתמים רטובים, אוחזת את כתפה הימנית בידה השמאלית.

אחרי זמן מה סוזן התיישרה ופנתה להביט בחברותיה המכשפות שישנו על הרצפה.

שהיו אמורות לישון על הרצפה.

לבנדר כבר התיישבה, עיניה פעורות לגודל של אבטיחים.

"זה..." אמרה לבנדר.

"היה..." אמרה טרייסי.

"מה?" אמרה הרמיוני.

"כלומר, מה?"

"מגניב!" אמרה לבנדר.

"הו, לעזאזל," אמרה סוזן בונז. פניה כבר ניראו חיוורות מעט מתחת לזיעה, והן החווירו עוד כעת, נראות לבנות להבהיל. "אה... אני יכולה לשכנע אתכן שהזיתן את כל זה?"

הייתה החלפת מבטים זריזה. הרמיוני הביטה בפרוואטי, פרוואטי הביטה בלבנדר, לבנדר נעלה מבטים לרגע עם טרייסי.

הארבע הביטו שוב בסוזן והנידו בראשיהן.

"הו, לעזאזל," אמרה סוזן שוב. "תראו אני אחזור תוך כמה דקות אבל אני חייבת ללכת עכשיו בבקשה אל תגידו כלום ביי!"

וסוזן רצה אל הפרוזדור, נעה מהר להפתיע, לפני שמישהי הספיקה לומר מילה נוספת.

"לא, ברצינות, מה?" אמרה פרוואטי.

"שחרר", אמרה הרמיוני, מצביעה בשרביטה על דפני, שאת גופה לא הצליחה לראות מקודם; ולבנדר הצביעה בשרביטה על חנה ואמרה אותו דבר.

עיניה של חנה נפקחו והיא ניסתה להיעמד במהירות, אבל קרסה לרצפה באמצע הדרך.

"הכל בסדר, חנה!" אמרה לבנדר. "ניצחנו."

"אנחנו מה?" אמרה חנה מהערימה שיצרה על הרצפה.

דפני לא נעה, אבל הרמיוני ראתה את החזה שלה עולה ויורד, וקצב הנשימות נראה סדור מספיק. "אני חושבת שהיא בסדר", אמרה הרמיוני, "אבל -" היא לקחה רגע כדי לבלוע רוק, הפה שלה עדיין היה יבש. זה ממש, ממש, ממש יצא מכלל שליטה. "אני חושבת שאנחנו צריכות לקחת את דפני למדאם פומפרי..."

"בטח, בטח, רק תנו לי שנייה פה ואני בטח אהיה בסדר", אמרה פרוואטי.

"סילחו לי", אמרה חנה בנימה מנומסת אך תקיפה, "איך ניצחנו? ולמה התקרה נראית כזו מותכת?"

השתררה שתיקה.

"סוזן עשתה את זה", אמרה טרייסי.

"כן", אמרה פרוואטי, קולה רועד רק קצת כשנעמדה והחלה להבריש את גלימותיה אדומות השוליים, "מסתבר שסוזן בונז היא היורשת של הפלפאף והיא פתחה את הכניסה האבודה לחדר האימונים והעבודה הקשה של הלגה הפלפאף."

"הא?" אמרה חנה, שמיששה את עצמה כדי לוודא שכל חלקי גופה עדיין נוכחים. "חשבתי שזה סתם משהו שפרופסור ספראוט אומרת כדי ללמד אותנו 'לקח מוסרי חשוב' - סוזן?"

לאט, הרמיוני החלה להרגיש פחות מפוזרת. לא היו אלה יותר משלושים שניות של אימה צרופה, לפחות החלקים שבהם הייתה בהכרה. "למעשה", אמרה הרמיוני בזהירות, כשהמוח שלה החל לעבוד שוב, "אני די בטוחה שזה כן סתם משהו שפרופסור ספראוט אומרת, זה לא היה בהוגוורטס: תולדות או בשום מקום אחר שקראתי בו -"

"היא מכשפה כפולה!" צעקה טרייסי, קולה גבוה כל כך עד שנשבר. "בטוח! היא אחת מהם! היא הייתה כזו כל הזמן!"

"מה?" צעקה פרוואטי, מסתובבת להביט בטרייסי. "זה הדבר המשוגע ביותר ששמעתי -"

"כמובן!" אמרה לבנדר, שכבר קמה והחלה לקפוץ מעלה ומטה בהתרגשות. "הייתי צריכה להבין!"

"סוזן היא מה?" שאלה הרמיוני.

"מכשפה כפולה!" אמרה טרייסי.

"את מבינה", אמרה לבנדר, מדברת מהר מאוד, "תמיד היו סיפורים, על ילדים שנולדו כקוסמי על, שהיו יכולים להטיל לחשים שאף אחד אחר לא היה מסוגל להטיל, ויש בית ספר סודי שלם מוחבא בהוגוורטס עם שיעורים שרק הם יכולים לראות וללכת אליהם -"

"אלה רק סיפורים!" צעקה פרוואטי. "זה לא איך שהחיים האמיתיים עובדים! כלומר, ברור, גם אני קראתי את הספרים הללו -"

"רגע אחד, בבקשה," אמרה הרמיוני. "אולי המוח שלה כן איטי אחרי הכל." "את רוצה לומר לי שעל אף שאת כבר יכולה ללכת לבית ספר לקסמים והכל, את עדיין רוצה ללכת לבית ספר כפול לקסמים?"

לבנדר הביטה בה בבלבול. "מה?" שאלה לבנדר. "מי לא הייתה רוצה שיהיו לה כוחות קסם-על נוספים? זה יהיה כאילו יש לך מין גורל מדהים כזה! זה יהיה כאילו את מיוחדת!"

חנה הנהנה, מרימה את ראשה ממקומה לצד דפני, אותה בדקה לקיום עצמות שבורות. "הלוואי שאני הייתי מכשפה כפולה," אמרה חנה, ואז הוסיפה, בנימה מעט עצובה יותר, "אם כי אני לא מאמינה שבאמת יש משהו כזה... מה ראתן את סוזן עושה, בדיוק? כלומר, אתן בטוחות שלא פשוט ראתן דברים אחרי ששיתקו אתכן?" הרמיוני באמת לא הצליחה למצוא את המילים בשלב הזה.

"אוי, לא," אמרה טרייסי. הילדה הסלית'רינית הסתובבה להביט לעבר הכניסה למסדרון, גלימותיה מתבדרות סביבה. "אוי לא! אנחנו חייבות להסתלק מפה! אנחנו חייבות להסתלק לפני שסוזן תחזור עם מישהו שיכול להטיל עלינו סופר-לחש-זיכרון!"

"סוזן לא תעשה את זה!" אמרה פרוואטי, "כלומר, אפילו אם כן היה -"

"מה קורה פה?" שאג קול גבוה וציצני כשפרופסור פליטיק נכנס בסערה אל המסדרון המותך למחצה, כמו חבילה קטנה ודחוסה בצורה מסוכנת של זעם אקדמי, פדמה אפורת-פנים מתנשפת מאחוריו.

"מה קרה?" פלטה סוזן אל הילדה שנראתה בדיוק כמוה, למעט הגלימות החרוכות ספוגות הזיעה.

"אוו, שאלה מצוינת!" אמרה סוזן בונז השנייה בעודה פושטת במהירות את בגדיה השאולים. רגע לאחר מכן הילדה החלה להשתנות בחזרה לצורה מוכרת יותר שלה, נימפדורה טונקס. "סליחה, אבל לא הצלחתי לחשוב על שום דבר בעצמי אז יש לך בערך שלוש דקות להחליט על תשובה לזה -"

כפי שדפני גרינגרס ציינה לאחר מכן בחומציות מה, הפגם בתוכנית המבריקה של הרמיוני לוודא שנקודות בית ינוכו בצורה שווה מכל ארבעת הבתים אם יתפסו, היא שהיא לא עובדת על ריתוקים.

כולן הסכימו לשתוק בנוגע לכוחות המסתוריים של סוזן - אפילו טרייסי, אחרי שסוזן איימה להטיל עליה סופר-לחש-זיכרון אם לא תבטיח. למרבה הצער, הן גילו בארוחת הערב שמישהו שכח לספר לבריזנים על ההסכם שלהן, וגם שסוזן בונז הקריבה את נשמתה לכוחות נוראים ואסורים שאיכלסו כעת את הקליפה שהייתה הגוף שלה וזו הסיבה שכולן קיבלו ריתוק.

"הרמיוני?" אמר הארי פוטר לצידה בשולחן ארוחת הערב, קולו מהוסס מאוד. "בבקשה אל תיעלבי, ואני אבין אם תאמרי שזה לא ענייני, אבל אני חושב שכל העניין מתחיל לצאת משליטה."

הרמיוני המשיכה למעוך את פרוסת עוגת השוקולד שעל צלחתה לפירה חסר צורה של עוגה וציפוי. "כן," אמרה הרמיוני, קולה אולי חמוץ מעט, "זה מה שאמרתי לפרופסור פליטיק כשהתנצלתי בפניו, שאני יודעת שדברים

יצאו משליטה, והוא צעק: באמת, העלמה גריינג'ר? את חושבת? בצווחה כל כך חזקה עד שהאוזניים שלי עלו באש. אני מתכוונת שהן ממש עלו באש. פרופסור פליטיק נאלץ לכבות אותן."

הארי הצמיד את ידו למצחו. "סלחי לי," אמר הארי. פניו היו חלקות לגמרי. "לפעמים עדיין קשה לי להתרגל לדברים כאלה. היי, הרמיוני, זוכרת שהיינו צעירים ותמימים ועדיין חשבנו שהמקום הזה ניתן להבנה באופן יחסי?"

הרמיוני הניחה את המזלג שלה והביטה בו לרגע. "אתה רוצה לפעמים להיות מוגל, הארי?"

"הא?" אמר הארי. "טוב, ברור שלא! כלומר, גם אם הייתי מוגל, עדיין הייתי כנראה מנסה להשתלט על העול--" הרמיוני הביטה בו במבט והילד בלע במהירות את המילה ואמר, "אני מתכוון לעשות אופטימיזציה, את יודעת שזה מה שאני מתכוון אליו באמת, הרמיוני! הנקודה שלי היא, זה לא כאילו שהמטרות שלי היו שונות כך או כך. אבל עם קסם זה הולך להיות הרבה יותר קל לעשות דברים מאשר אם הייתי צריך לעשות דברים רק עם יכולות מוגלגיות. אם את חושבת על זה בצורה לוגית, זו הסיבה שאני הולך להוגורטס במקום להתעלם מכל זה וללמוד לקראת קריירה בננוטכנולוגיה."

לאחר שסיימה ליצור רוטב עוגת שוקולד בעבודת יד, הרמיוני החלה לטבול בו את הגזרים שלה ולאכול אותם.

"למה את שואלת?" שאל הארי. "את רוצה לפעמים לחזור לעולם המוגלגים?"

"לא בדיוק," אמרה הרמיוני, בעודה מועכת יחדיו את הגזר והשוקולד. "פשוט, טוב, הרגשתי מוזר שרציתי להיות מכשפה... אתה רצית להיות קוסם כשהיית קטן?"

"כמובן," אמר הארי מיד. "רציתי גם שיהיו לי כוחות פסיוניים וכוח-על ועצמות מחוזקות באדמנטיום וטירה מעופפת משלי ולפעמים הייתי עצוב שאאלץ להסתפק בלהיות מדען מפורסם ואסטרונאוט."

הרמיוני הנהנה. "אתה יודע," היא אמרה בשקט, "אני חושבת שמכשפות וקוסמים שגדלו פה לא מעריכים קסם כמו שצריך..."

"טוב, ברור שהם לא יעריכו," אמר הארי. "זה מה שנותן לנו יתרון. זה לא ברור? כלומר, ברצינות, זה היה ברור לי לגמרי תוך חמש דקות מהרגע שנכנסתי לסמטת דיאגון." על פני הילד הייתה הבעה מבולבלת, כאילו הוא לא הצליח להבין למה היא מקדישה תשומת לב למשהו כל כך רגיל.